

ЗНАЧЕННЯ ХУДОЖНЬОГО ПЕРЕКЛАДУ І. ФРАНКА В СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЧНІЙ ОСВІТІ

Значне місце у Франковому творчому світі належить поетичному й драматичному доробку Вільяма Шекспіра. Франко був першим, хто звернувся саме до сонетів. Починаючи з 1882 року він переклав 12 сонетів. Проте за життя поета було видано лише чотири. Увагу І. Франка привернули 14, 76, 143, 130, 131, 96, 29, 30, 66, 28, 31 сонети. Характерна риса перекладів І. Франка – мислення художніми цілісностями, логічність і ясність думки. І. Франко перекладав, не звертаючи особливої уваги на збереження форми оригіналу (віршовий розмір та кількість рядків), а заглиблюючись в основному в зміст. Перекладаючи поезію, І. Франко намагається знайти гармонію з оригіналом таким чином, щоб народився новий твір. Завданням віршового перекладу І. Франка є створення художньо рівноцінного тексту за допомогою засобів власної системи віршування, яка до певної міри може втримувати й формальні ознаки джерела на підставі схожості систем. У сонеті важливою є не сама тема, а те, як ця тема стилістично драматизована за допомогою граматики, синтаксису, вибору лексики, тому будь-яке сприйняття віршів з позиції правильного трактування теми втрачає відчуття їхньої первісної краси. І. Франкові належить дуже вдалий переклад знаменитого 66 сонету – «сонету втоми», що поєднує особисту драму з бідкуваннями народними. Перекладач посилив соціальне звучання поезії В. Шекспіра, наближаючи її до свого сучасника-читача. У В. Шекспіра образи сталі й нерухомі, а в І. Франка вони оживають. Лексико-морфологічний склад перекладу суттєво відрізняється від оригіналу. І. Франко творчо переосмислює В. Шекспіра, змальовує власні відтінки образів-символів.

Отже, І. Франка приваблювала не стільки поетичність сонетів В. Шекспіра, скільки глибінь, шляхетність висловленого в ньому почуття, багатство й незрівнянна оригінальність словесних образів, місткість сентенцій.